Ч. 58. Неділя 26 (13) марта 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окремо жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поединоке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З буджетової комісиї. — Столипин не уступає. — Подїї в Мехику. — Женщина-посол в норвежскім парляментї.

Парляментарне положенє в часї вчерашного дня зміняло ся кождої хвилї. Технїчна обструкция, до котрої не хотїли признати ся нї Чехи нї Словінцї не була так грізна. Дискусия формальна розпочата на засїданю вскорі покінчила ся, а в часї нарад над буджетовою провізориєю бесїдники досить скоро зміняли ся.

Коло 3 години в полудня відбула ся конференция провідників клюбів більшости з бар. Бінертом. На тій конференциї вільнодумні Нїмцї, Поляки і християньско суспільники старали ся наклонити правительство, аби згодило ся на дальші засїданя палати в понедїлок, або аби згодило ся на стан ex lex, коли би до 1. цьвітня не могла бути полагоджена буджетова провізория, бо предложенє по кількох днях полагодить ся в комісиї, а тим самим і в повній палатї.

Бар. Бінерт мав заявити, як доносять віденьскі часописи, що на дальше проволїканє дискусиї не може згодити ся, бо то не має цїли. Остаточно за згідним мовчанєм обох сторін уложено, що засїданє в пятницю буде перерване, а продовженє его назначено на понедїлок.

До голосу є ще записаних 19 бесїдників, в тім числї 10 з опозициї, а 9 із сторонництв більшости.

Вчерашне засїданє, мимо того що віденьскі часописи заповідали досить острий хід нарад, минуло спокійно.

В дальшім ходї нарад вчерашного засїданя буджетової дискусиї вибрано референтом буджету пос. Вітка. Референт заявив, що конечність буджетової провізориї не підлягає сумнїнови і виголосив реферат о буджетї. П. Кончі заявив, що в хвили коли житє того парляменту загрожене, уважає своїм обовязком запротестувати як найостійше і висказати жаль з причини способу, в який ведено справу італїяньского видїлу правничого.

П. Сильвестер заявив іменем народного сторонництва нїмецкого, що буде голосувати за буджетовою провізориєю. Мусить висказати жаль, що на случай неполагодженя буджетової провізориї цїнні працї переведені на звиж 30 засїданях в послїдних 3 лїтах (голоси: службова праґматика, суспільне обезпеченє, льокальні зелїзницї) пійшли би на марне. На тих отже котрі перешкодили би скорому полагодженю буджетової провізориї, упаде величезна одвічальність.

П. Немец закинув правительству, що то оно ввело парлямент в критичне положенє. Позичка, якої правительство домагає ся, є непотрібна, а правительство хоче єї мати лише длятого, аби на случай розвязаня або довшого відложеня нарад парляменту мало до розпорядимости гроші.

Як доносять телеґрами з Петербурга, російский президент мінїстрів Столипин, котрий перед кількома днями подав ся був до димісиї, надумав ся і димісию відкликав. На царскій родинній нарадї в Царскім Селї не тілько цариця-вдова виступила в горячою обороною Столипина, домагаючи ся непринятя его димісиї, але навіть сам цар хилив ся більше в сторону Столипина. Таке становище царя приписують в великій мірі впливам вел. кн. Олексія Михайловича, який є приятелем Столипина. Остаточно цар вислав до Столипина свого прибічного ад'ютанта, який відбув з ним двогодинну конференцию. На тій конференциї Столипин згодив ся взяти назад димісию. Онегди перед полуднем Столипин був на авдиенциї у царя і там офіциально взяв димісию назад.

З Нового Йорку доносять, що мехиканьскі повстанцї знищили зелїзничі мости в про-

Алексей з Коринту.

З нїмецкого — П. Лянґмана.

(Дальше).

Ніч на другий день провів Алексей неспокійно, що єму ще нїколи не лучило ся, від коли жив в Атинах. Єго гадки блукали між Ляіс і Демонаксом. То уявляв собі, що являє ся як післанець перед Ляіс з хорошим білим пугачем на руцї, то знов бачив себе дозорцем зьвірят коло неї, але все на ново вертав сум і пригнїчував єго. В тім клопотї прибігав до старого Евболя в думцї і нараджував ся з ним. І немов би у снї, вів з ним таку розмову:

— До чого моє житє — говорив до него — чого я мучу ся працею цїлими днями? Лише на то, аби заробити на сухий хліб і виживити то бідне тїло? Лїпше було-б менї, як би я був зьвірем народив ся, бо жию гірше, як найпідлїйший невільник. О него дбає его пан, а він пильнує дому пана і его дїтий. А я як той порох, як прогнана миш. Що варте моє житє без щастя, без душі і без любови!

На то відповів єму старий: Чи ти все ще такий самий як був? Так, ти такий. Ще жиє в тобі та потвора, давний пристрастний неспокій, ти ще й нинї всьо кинув би задля одного поцїлунку тої Ляіс. Бачиш, колиб ти при повнім богатстві твого вітця і з тим досьвідом, якого ти між тим набув, виступив тепер перед ту обожану тобою женщину, то що би ти почав? Позаяк ти ще такий самий, як перше, то очивидно робив би ти то само, що й тодї: марнував би свої гроші, силу і душу і став би ще скорше таким жебраком як тепер. Отже подумай собі, що ти змарнував для Ляіс дім, гроші, славу і що она тебе потім так само прогнала як та попередна Ляіс і другі її подібні.

— Добре, дорогий Евболе, але чи можлива річ, аби я коли змінив ся? Скорше міг би змінити ся мій ніс, як моє внутрішнє єство.

— Так, твоя вдача полишить ся та сама, але обставини можуть ріжно впливати на неї, відповідно до того, як їх пізнаєш. Що тобі нинї видає ся пожаданим, то завтра, скоро будеш мати лїпше пізнанє, оцїниш як безвартістне і відкинеш. Тому радив я тобі збирати досьвід і пізнанє, не науку, котра робить тебе лиш несьміливим, аби ти міг добре розпізнавати річи і людий і в той спосіб аби твої дїла при рівній твоїй вдачи все таки змінили ся. Впрочім дякую тобі за хороший похорон, який ти менї справив. Всьо було добре, лиш простирало, в котре мене зашили, украли одному мертвому фарбяреви, а тобі продали за нове. Подумай собі лиш, який заклопотаний стояв я перед моїми судиями, цїлий синий, не знаючи звідки я до того прийшов. А ще на мій сором прийшов на те й обкраденний фарбяр і зажадав від мене звороту моеї власности та назвав мене голосно злодїєм, бо він купив собі перед кількома лїтами полотно з тяжко зароблених грошей, а я его працею покористував ся. Але судиї були ласкаві для мене і менї тепер добре і я часто згадую тебе з вдячностию.

Демонакс приймив его на другий день дуже вічливо. Завів его до кухнї, де подали єму вареного рижу зі сливками і дали напити ся вина, а коли він трохи повеселїйшав, покликав его Демонакс до себе і так сказав:

— Коли я тобі вчера відповів, що хороша Ляіс хотїла у мене купити куну і білого пугача, то я говорив тобі неправду; тодї було тут богато людий, а они моглиб були ту вість рознести і менї попсувати заробок. Тепер, коли ми самі, скажу тобі правду: она хотїла купити малпу.

— Она, як я бачив, має досить малп.

— Она хоче мати велику, розумну малпу, з котрої мала би она і єї гості потїху. Таких зьвірят не богато. Їх дуже тяжко зловити, они дикі, а чисто старі і злобні. Коли я тобі так приглядав ся, але ти не будеш гнїватися, ти добрий чоловік, коли отже я поглянув на твоє смагляве тїло і худі рамена та на волося, яким ти так густо обріс, подумав собі: коли Бітіс син Сопатера з Александриї буде розумний, то не тяжко би заробити жменю золота і ми зиском подїлились би. Позволь себе продати за малпу! — Не диви ся так на мене; моє предложенє дивне, але що може тобі при тім стати ся?

— Заведуть мене перед судию, коли викриє ся.

— Нї, любий Бітіс, не буде того. Я тобі щось скажу: такі женщини не люблять мати до дїла з судами і полїциєю; они раді, коли їх

вінциї Сінальоа, котра доси ставилась невтральною до війни. Повстанці заняли місцевість Ля Кольорадо і прогнали звідтам вірних правительству урядників. Перед домаганями повстанців і цілої публичної опінії в Мехику, президент Діяц вислав до американьского правительства ноту, в котрій зазначує, що концентрация американьских войск в Тексас викликує занепокоєнє в Мехику, де ходить чутка, що Сполучені Держави хочуть мішатись у домашні справи Мехику.

Президент просить, аби єму подати реченець, до котрого Спол. Держави мають намір держати такі великі военні сили над границею. У відповідь на те заявив президент Тафт, що американьске правительство взяло під розвагу запит мехиканьского правительства, але реченець повороту войск з границі залежить від розвитку подій в Мехику.

В норвежскім соймі в розправі над войсковим буджетом, при котрім социяліст Нісен вніс счеркненє одного міліона і обмеженє уоруженя, промовляла женщина-посол панна Роґштад перший раз і заявила, що єсть приятелькою мира і межинародних роз'ємних судів для спірних справ між личностями межинародного права. Войска, війни і кредити военні щезнуть колись з поверхні сьвіта. Однак мимо того не буде голосувати против войскового буджету, бо єго ідеєю єсть оборона вітчини. Промовниця має довірє до правительства, котре домагає ся лише стілько, о скілько конечно потрібно. Однакож піддержує особливо ті позиції буджету, котрі змагають до оборони північних сторін краю.

Новинки.

Львів, 25 марта 1911.

— **Перенесеня.** П. Міністер зелізниць переніс старшого комісаря будівництва Льва Сальвера, заступника начальника I секциї консервациї в Тернополи, в тім самім характері до VII секциї консервациї у Львові.

— **Ювилейні марки.** В порозуміню з ювілейним Шевченковим комітетом видало „Тов-о Руска Захоронка" у Львові своїм накладом дуже гарні ювілейні марки в двох серпях, а се: одна з портретом, друга з могилою Тараса Шевченка; величина почтових марок, в пятьох красках, викінчені вельми старанно, обрам'вані взірцями з народних вишивок. З огляду на ювілейний рік будуть ті марки без сумніву дуже пожаданою і милою окрасою листів та карток кождого сьвідомого Українця, а заразом доказом памяти і почести для нашого народного ґенія. „Руска Захоронка", хотяй сама убога, призначила 10 прц. доходу з тих марок на „Рідну Школу". Дістати їх можна в книгарні Тов. ім. Шевченка і в „Народній Торговли" по ціні 2 с. за штуку.

— **Шевченкове сьвято в Стрию.** Заходом сполучених стрийских українських товариств відбуде ся сьвятковане 50-лїтних роковин смерти Т. Шевченка в Стрию, в неділю дня 26 марта з отсею програмою: Часть I. О 12 годині в полудне сьвяточний похід Соколів, Січий, делеґатів Товариств і народу з площі коло парохіяльної церкви, де назначує ся для всіх збірне місце, улицями міста до „Народного Дому".

Часть II. О годині 1-ій сполудня в великій салі „Народного Дому": сьвяточна популярна академія з програмою: 1) Промова посла Л. Цегельского про житє, творчість і значінє Т. Шевченка для українського народу. 2) Шевченко: „Розрита могила" деклямация дівчини Рузї Маланчук з Добрян. 3) Шевченко-Лисенко: „За сонцем хмаронька пливе", міш. хор в супроводі фортепяна. 4) Промова селянина Дмитра Шабана з Підгорець. 5) Шевченко: „Гамалія" деклямация Вол. Устиновича. 6) Відчитанє привітів і телєґрам. 7) Шевченко-Топольницкий: „Хустина" хори міш. і мужескі з солями в супроводі фортепяна. — Вступ на академію 20 сот. Чисть III. Вечером тогож дня о годині 8-ій в великій салі „Народного Дому": ювілейний концерт при участи сполучених хорів „Бояна" і „Міщаньскої Бесіди" під управою о. Ост. Нижанковского, а при співудії проф. музики п. Пруши. Початок точно о год. 8 вечером. Підчас продукций двері до салі будуть замкнені.

— **Заразливі недуги.** В львівскім повіті стверджено урядово заразливі недуги, а то: шкарлятину в Милошевичах, Гуменци і Хоросні; тифи пятнистий в Борщовичах; коклюш в Зубри і Пасіках зубрицких. Фізикат міский звертає увагу публики, що небезпечно єсть стикати ся з людьми з тих громад и набувати від них 'артикули поживи.

— **Бездомні діти.** Вчера спроваджено на полїцию 3 дітий зарібників Тепляків, котрі блукали ся улицями. Оповідали они, що підчас неприсутности родичів винесено річи з мешканя на улицю, а діти не розуміючи що стало ся пішли до міста. Діти відослано до комісарияту II части міста.

— **Дрібні вісти.** Бурмістром в Чернівцях вибрано знову бар. Феликса Фірта, а віцебурмістрами дра Вайсельберґера і Войтка. — В сінях реальности ч. 5 в пасажу Гавсмана знайдено схований за паком зі сьмітєм пакунок, а в нім всілякі документи, молитовник, очиці, пара кальошів, боа, парасоля і апарат фотографічний. — Вчера по полудни около 3 год. втекло з будинку суду при ул. Батория двох арештантів, котрі там рубали дерево, а добачивши догідну хвилю вибігли на улицю і почали втікати. За втікачами пустились в погоню дозорці, полиция і публика, що на улици викликало велике збіговиско.

Всячина

для науки і забави.

— *Страчене цілої залоги.* Чванимо ся страшно культурою і цивілізациєю. Правда, що поступ в науках і всїляких винаходах величезний але давна зьвірскість остала ся в людех і до нині мимо всеї культури й цивілізациї. І дивна річ, що якраз у великих містах, де здавало би ся, що то суть осередки культури і цивілізациї діють ся якраз найбільші зьвірства. Правда міг би хтось на то вказати, що та зьвірскість проявляє ся між людьми з найнизших кругів. Так в більшій части може й єсть; але й середні та висші круги не вільні від неї. Дивна лиш річ, що людям з висших кругів не одно прощаємо а навіть вмінюємо їм за геройство то, що у инших було би напятноване яко зьвірство. Коли той якийсь фельдвебель в Будапешті казав із злости застрілити вояка, допустив ся зьвірства. Ще більшого зьвірства допустив ся без сумніву й Наполеон I., коли велів в Яффі вистріляти цілу турецку залогу, але мимо того мав він і до нині титул „Великого". А то ось як до того прийшло:

Дня 7 марта 1799 впали були Французи до міста Яффи в Сириї і взяли в неволю цілу тамошну турецку залогу, числячу звиш вісім сот мужа. Але тілько людий не було ані чим живити ані не було кому їх стеречи. Не було

ніхто не тикає. А доки викриє ся — але длячого мало би викривати ся — она заспокоїть свою примху і давно переболїє страту гроший.

Коли Алексей почув ті слова, серце єго забило ся з розкоши, що буде міг знов побачити улюблену Ляіс. Але він мовчав, раз що предложенє Демонакса видалось єму дивним, а друге, що не хотів зрадити ся. Але Демонакс взяв єго мовчанє за відмову і почав єго вговорювати:

— Розваж лиш Бітіс, то не така зла річ. Так як тепер живеш, будеш жити й там; що я кажу, далеко лїпше! Будеш дома свобідний, дадуть тобі їсти, що тобі подобає ся, до роботи не будеш мати нїчого і ми ще добре заробимо. Не будь же упертий, зроби менї то, прошу тебе.

Так дав ся Алексей вкінци намовити. Прийшов зручний голяр, пристриг єму відповідно волосє на голові, ще лїпше почорнив тїло, на него надїли пестрі, короткі штани, припяли на ланцух і завели до Ляіс. Він дуже добре удавав. Такі штуки знав ще з часів свого гулящого житя і бігав на руках і ногах, скакав та поводив ся так сьмішно, що Ляіс аж клала ся зі сьміху і цілий єї дім збігав ся та не міг натїшити ся малпою.

Але він і добре виплачував ся. Всьо що лиш в Атинах жило, що грало при перегонах, слухало софістів, торгувало по склепах, всї сенатори, духовники, ґлядиятори і панї, котрі були тої гадки, що фільософ Ксунтус то найсьмішнїйше єство, яке доси було на сьвітї, рішили тепер, що нова малпа у Ляіс ще сьмішнїйша. Знамениті чужинці запрошували ся тепер до Ляіс, так що она завдяки малпі стала видною особою в державі. Головним єго заняттєм було терте хріну, а робив він то серед так сьмішних викривлювань лиця і завертаня очий, що навіть римский намістник аж за живіт держав ся зі сьміху, а одна дуже поважна старша панї вилїчила ся з застарілої недуги.

В домі Ляіс було все щось нового. То били свиню, то танцювали на подвірю, або вечером відбували ся концерти запрошених співаків. Відтак приходив вавилоньский жрець і посьвячував дім, або обходжено сьвято рож, збираня винограду, печено кури і годовано ними цїлу улицю, а всї люди дома і кождий гість старали ся все винайти що нового, аби забавляти ся і веселити ся.

Так провів Алексей при тертю хріну, сїканю цибулї, мішеню тїста кілька тиждинів. Бачив з близька житє і дїяльність Ляіс і пізнав дуже богато. Був дуже добрим товаришем, бо був нїмий. Пізнав цїле місто, а про тих кількох праведників, яких не пізнав, чув як їх ганьбили. І коли прожив два місяцї як малпа, стратив безповоротно цїлу свою пристрасть для Ляіс, бо за богато чув і бачив у неї. Став ся задумчивою малпою, що сама не знала, чого ще сидїла в тім домі.

А коли сьміяв ся, що досить рідко лучало ся і то потайки, то сьміяв ся з того, що в цїлім тім царстві блазнів була одиноким фільософом малпа, а тою малпою був бідний денний зарібник, котрого людска злоба довела до нищети і недуги.

Але особливо одно дуже єго болїло. Мусів собі сказати, що вправдї Ляіс поневіряє своє достоїньство як женщина, але він, Алексей, зраджує і безчестить не лише свою мужеску честь, але й людску, своїм довготреваючим удаванєм зьвіряти. То ставало для него чим раз прикрійшим, відбирало єму цїлу певність себе й надію і вганяло в задуму, з якої не бачив нїякого виходу. Вже рішив ся був утїкати, коли дивна пригода освободила єго з цїлої тої біди.

Именно наспіла до Коринту вість, що брат єго вітця, що виандрував був перед лїтами до Александриї і доробив ся там великого маєтку, помер, не полишивши дїтий і установив єго, Алексея, наслїдником цїлого свого маєтку. Маєток полишений навіть по відтягненю значного спадкового податку був великий і коринтский сенат вислав двох визначних і богатих мужів, колишних приятелїв Алексея, аби справу упорядкували і взяли грошї в своє перехованє, доки не зголосить ся Алексей. То було вже давно. Приятелї всюди єго глядали і вкінци удали ся до Атин, бо говорено, що тут бачили люди Алексея послїдний раз. В Атинах пізнали ся з одним горожанином, котрий запросив їх відвідати з ним дім Ляіс, котра давала того вечера принятє для своїх знакомих.

— Писала менї — говорив горожанин — про зовсїм незвичайну несподїванку і просила, аби я привів з собою двох приличних людий. Тому ходїть. Там дуже хорошо, она весела і коли хочете сьміяти ся, то велїть собі показати Ксантуса, єї малпу. Мушу вам также сказати, що я сам цїкавий, що она вигадала нового, аби розвеселити своїх гостий.

(Конець буде).

чим живити, бо навіть францускі вояки не діставали тілько, кілько їм належало ся; а стеречи не було кому, бо француске войско мусіло дальше машерувати. Та й на слово чести годї було плїнників розпустити, бо они не знали ваги і значіня слова чести та були би лиш збільшили ряди неприятеля. З отсих причин постановив Наполеон витратити всю залогу.

Дня 10. марта по полудни виведено всїх плїнників поза місто. Они мабуть вже здогадували ся яка їх жде судьба; але ніхто з них не плакав, ніхто не кричав, всї здали ся на свою судьбу. Кількох ранених, що не могли добре іти, убили Французи вже по дорозї баґнетами.

Коли наконець вийшли на піскові горби, на полудневім заході від міста Яффи, станули коло ставу. Офіцир, що командував францускими войском, казав всю залогу розділити на малї громадки, розвести на ріжні місця і там їх стріляти. Тота страшна екзекуция забрала богато часу, мимо того, що до того страшного мордованя визначено множество вояків, котрі лиш з великою відразою виконували той приказ.

Один з турецких шейхів, котрий вже своєю бесїдою і своїм поведенєм вказав на то, що єсть якимсь висшим достойником, казав своїм людем виграбати в піску руками яму і поклав ся в нїй горілиць. Товариші відмовлюючи молитви, засипали єго, а зверха ще й добре притолочили і так живцем єго похоронили.

Наконець зі всїх плїнників осталось було всего лиш яких сорок мужа. Францускі вояки вистіляли були всї патрони і длятого мусїли їм робити смерть баґнетами і шаблями. Вода в малім ставку стала вся червона від крови, що до неї сплила.

В тім самім поході прийшло ще й до иншого звірства. В однім із шпиталїв лежало 580 зранених, по части Турків, по части Французів. Позаяк годї їх було везти з собою, то лїкарі всїх їх витруїли.

— Забобонність а цивілїзация. Мимо всеї цивілїзациї годї забобонність викоренити. Львів то певно високо цивілїзоване місто а єго маґістрат не менше а так само здаєсь і дикерция електричного трамваю. Але спитайте кого, чи видів він де на улицях високо цивілїзованого міста Львова ваґон трамваєвий з числом 13? Борони Боже! Ваґона з тим числом 13 нема, бо то число небезпечне. Мабуть колись, перед роками появив ся був ваґон з числом 13, але що ніхто з високо цивілїзованих Львовян не хотів їздити тим ваґоном а дехто навіть обурював ся на то, як можна уживати ваґон в ч. 13, то ч. 13 з того часу щезло по нинїшний день. Забобонність! А де цивілїзация?

Льондон то не Львів, а льондоньскі біржевики то не пейсаті халатники або кривоносі елеґанти з підстриженими вусами, що вистоюють ділими годинами коло віденьскої каварні та обчисляють свої прценти від позичок між Львовянами. Мимо того ніякий член льондоньскої біржи не возьме до рук нового олівця і не буде ним записувати курси в своїм записнику, бо новий олівець у льондоньского біржевика то — нещастє! Щастє приносить лиш так списаний олівець, що єго можна ще в пальцях держати. Найбільше нещастє має той, хто знайде кусник олївця на улици. Длятого то иноді старші і дуже поважні панове деруть ся як школярі над кусником олївця, що єго побачать на земли коло біржи.

Славний американьский винахідник, електротехнїк Едізон єсть також забобонний. У него лиш пятниця то щасливий день. В пятницю удають ся єму найлїпше всї винаходи і він каже, що лиш в пятницю приходять єму до голови найлїпші гадки.

Щоби закінчити тринайцяткою, то мусимо тут згадати, що коли в 1896 р. розбив ся і затонув великий пасажирский пароплав „Дрімонд Кестль“ то зі всїх пасажирів на нїм виратував ся лиш один і то якраз той, що займав кабіну ч. 13. Се хиба найлїпший доказ, що тринайцятка може бути і щасливою.

— Хитрий дворак. Цїсар Максиміліян I. післав був одного разу одного із своїх двірских радників з Відня до Брукселї, щоби там відобрав для него 50.000 ґульденів. Коли той радник вернув, привіз єму лиш 30.000 а 20.000 задержав для себе. Мінїстри довідали ся о тім і зачали напирати на цїсаря, щоби зажадав від того радника зложеня рахунку. Радник обіцяв в найблизшім часї предложити рахунок, але не додержав слова. Завізваний другий раз сказав він, що вже в найкоротшім часї виготовить рахунок. Минув знов якийсь час, але рахунку як не було так не було. Тодї на найблизшій радї мінїстрів велїв цїсар силоміць привести перед себе свого радника.

— Ваше Величество — почав радник покірно говорити — таже я хочу зложити рахунок, але я на тій штуці ще дуже а дуже не розумію ся. Прошу длятого, щоби панове мінїстри в моїй присутности зложили рахунок зі всїх гроший які доси побрали. Скоро я лиш раз придивлю ся, як они то роблять, то й менї прийде ся тодї легко зложити мій трохи трудний рахунок. — Цїсар на то лиш усьміхнув ся і відпустив як радника так і мінїстрів, котрі лиш дуже носи поспускали.

Телеґрами.

Відень 25 марта. Цїсар німецкий з жєною і дїтьми побувши цїлий день в гостинї у Цїсаря австрийского виїхав вчера вечером до Венеции а звідтам на Корфу. Цїсар Франц Йосиф I. відвів гостий на дворець.

Вашинґтон 25 марта. Воєнний департамент вислав до урядів вербункових в краю завізванє, щоби звербували 6.000 до 7.000 рекрутів, так, щоби можна змобілїзовані полки удержати на повній воєнній стопі. Скомплєтованє полків єсть о стілько утруднене, що побіч браку рекрутів, рекрути взагалї які суть, мають фахові зобовязаня.

Пекін 25 марта. Мінїстерство комунікаций заключило з японьским банком в Йокагамі угоду о позичку в сумі 10 мілїонів єнів.

Софія 25 марта. Помер тут бувший президент мінїстрів і звістний болгарский полїтик Цанков.

Цїна збіжа у Львові.

дня 24-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·80	до	11·—
Жито	7·—	„	7·20
Овес	8·30	„	8·50
Ячмінь пашний	8·—	„	8·30
Ячмінь броварний	8·30	„	9·50
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	8·50	„	12·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8·30	„	8·50
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	65·—	„	80·—
Конюшина біла	85·—	„	105·—
Конюшина шведска	70·—	„	80·—
Тимотка	45·—	„	50·—

— Домашна кухня. (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарнї Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

— Подорож довкола землї, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов педаґоґічного у Львові. Цїна 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посиішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 3·40, 7·27, 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в недїлї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·38, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в недїлї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.